

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่า ปัญหาอาชญากรรมเกี่ยวกับการฟอกเงินเป็นปัญหาสำคัญและได้ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงและสร้างความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ อย่างกว้างขวาง ซึ่งปัญหานี้นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีการพัฒนารูปแบบจากอาชญากรรมในกลุ่มเล็กๆ มาอยู่ในรูปแบบขององค์กรอาชญากรรม (Organized crime) * อันเป็นการกระทำความผิดในลักษณะของกลุ่มบุคคลที่จัดตั้งเป็นองค์กร มีลำดับชั้นบังคับบัญชา มีการมอบหมายงานกันเป็นทอดๆ มีการตระเตรียมวางแผนในการกระทำความผิดอย่างเป็นระบบ การดำเนินการมีลักษณะปกปิดและรักษาความลับขององค์กร และลักษณะของการกระทำดังกล่าว¹ ไม่เพียงแต่จะกระทำความผิดแต่เฉพาะภายในเขตท้องที่ของตนเท่านั้น แต่ยังสามารถกระทำความผิดข้ามท้องที่หรือข้ามประเทศจนถึงขั้นที่เป็นความผิดข้ามประเทศเลยทีเดียว ผู้กระทำความผิดประเภทนี้จะกระทำความผิดโดยมีเงินหรือทรัพย์สินเป็นแรงจูงใจ ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของนักสังเกตการณ์ (Observer) ท่านหนึ่งซึ่งกล่าวว่า “กลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรนิยมมีส่วนร่วม ในการกระทำที่ผิดกฎหมายเสมอๆ ในกรณีที่มีการกระทำนั้นสามารถให้ผลประโยชน์ตอบแทนได้อย่างสูงสุด และเป็นการกระทำที่มีโอกาสอย่างต่ำที่สุดที่จะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย” (Organized criminal group in any illegal activity that offers maximum profit at minimum risk of law enforcement

* “Organized crime,”

< [http:// WWW.faculty.newc.edu/toconner/392/spy/organizedcrime.htm](http://WWW.faculty.newc.edu/toconner/392/spy/organizedcrime.htm)>.2002.

อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ข้อ 2 นิยามคำว่า “กลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร” ว่าหมายถึงกลุ่มที่มีการจัดโครงสร้างประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไปที่ดำรงอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งและที่มีการประสานการดำเนินการระหว่างกันโดยมีเป้าหมายในการก่ออาชญากรรมร้ายแรงตั้งแต่หนึ่งฐานความผิดขึ้นไป ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอย่างอื่นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม”

¹ Paolo Bemasconi, “New Criminal Law Provisions against the Corruption of Public Officials,” *Multidisciplinary Group On Corruption (GMC) (1995): p.4.*

interference)² ทรัพย์สินที่ได้มาจากการประกอบอาชญากรรมถูกนำไปใช้เพื่อกระทำความผิดครั้งต่อไป และส่วนหนึ่งนำไปลงทุนในกิจการที่ถูกกฎหมายอันเป็นการแทรกแซงทางเศรษฐกิจ เพื่อให้ดูเหมือนว่าเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยถูกต้องตามกฎหมาย อันเรียกการกระทำในลักษณะนี้ว่า “การฟอกเงิน” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะอยู่ในรูปของการกระทำความผิดที่เรียกว่า “อาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหาย” (victimless crime) เช่น การค้ายาเสพติด การค้าประเวณี การลักลอบขน ผู้ย้ายถิ่น การพนันที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าความผิดเหล่านี้เป็นเป้าหมายอันสูงสุดของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรเลยทีเดียว³ จะเห็นได้ว่ากระบวนการดังกล่าวก่อให้เกิดความยากลำบากในการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เนื่องจากไม่ปรากฏหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ทำให้ยากต่อการสืบสวน จับกุม และพิสูจน์ความผิดของจำเลย ทั้งนี้ จะนำกระบวนการริบทรัพย์สินทางอาญาซึ่งเป็นกระบวนการที่จะริบทรัพย์สินได้ก็ต่อเมื่อศาลมีคำพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดและพิพากษาให้ริบทรัพย์สิน มาใช้บังคับเป็นเรื่องยาก เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 บัญญัติให้ การริบทรัพย์สินเป็นโทษอย่างหนึ่งสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิด และหลักกฎหมายอาญานั้นจะลงโทษริบทรัพย์สินได้ต่อเมื่อมีการฟ้องดำเนินคดีบุคคลผู้กระทำความผิดต่อศาล โดยโจทก์มีภาระการพิสูจน์จนปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา และทรัพย์สินที่จะถูกริบจะต้องเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยตรงจากการกระทำความผิดอาญา ถ้าทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเปลี่ยนสภาพไปแล้วก็ไม่อาจถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด

ปัญหาฟอกเงินเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ ทั่วโลก ดังนั้น องค์กรสหประชาชาติได้เล็งเห็นถึงความร้ายแรงของปัญหาดังกล่าว จึงได้กำหนดให้มีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 (Convention Against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances) หรือที่เรียกโดยทั่วไปว่า “อนุสัญญารุงเวียนนา ค.ศ. 1988” ขึ้น โดยอนุสัญญานี้ ได้วางแนวคิดและมาตรการทางกฎหมายต่างๆ รวมทั้งมาตรการริบทรัพย์สิน⁴ เพื่อให้ประเทศภาคีสมาชิกได้ถือเป็นแนวทางในการแก้ไขหรือบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้อง

² Thomas J. Gardner, “Criminal Law: Principles and Cases, 3 ed. ST” (Paul Minnesota: West Publishing Co., 1985), pp. 384.

³ Ibid.

⁴ ปิยะพันธุ์ อุดมศิลป์, VIENNA CONVENTION ปัตถสถานของการกำหนดความผิดอาญาฐานฟอกเงิน, มาตรการทางกฎหมายในการปราบปรามองค์กรการค้ายาเสพติดข้ามชาติ โดยสำนักงานอัยการสูงสุด, หน้า 87-94.

กับอนุสัญญาดังกล่าว เมื่อประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกของอนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1988 ก็ได้มีการตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และได้ นำมาตรการริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดที่มีการเปลี่ยนแปลงสภาพให้ดูเสมือนว่า เป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือการดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินและ หลักสมคบกันกระทำความผิดมาใช้บังคับกับกฎหมายฉบับนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้กับ เจ้าพนักงานผู้บังคับใช้กฎหมายในการปราบปรามผู้กระทำความผิดที่มีมูลเหตุจูงใจทางทรัพย์สิน เพราะกระบวนการริบทรัพย์สินดังกล่าว รัฐมีภาระเพียงแสดงให้เห็นว่ากรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่า ทรัพย์สินนั้นเกี่ยวข้องการกระทำความผิด แล้วผลภาระการพิสูจน์ไปยังผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของ ทรัพย์สินให้มีหน้าที่พิสูจน์หักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ซึ่งกระบวนการนี้เป็นการดำเนินการ ทางแพ่ง โดยมุ่งพิจารณาคดีต่อทรัพย์สินว่าตัวทรัพย์สินนั้นมีความผิดหรือบริสุทธิ์ โดยไม่มีการ พิจารณาความผิดหรือความบริสุทธิ์ของบุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน อันนำไปสู่การดำเนินการ เพื่อให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินต่อไป ซึ่งปัจจุบันได้มี การแก้ไขเพิ่มเติมเป็นพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551⁵

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการกับทรัพย์สิน โดยบัญญัติไว้ในหมวด 6 ตั้งแต่มาตรา 46 ถึงมาตรา 59 ซึ่งสามารถแยกการพิจารณาได้เป็น 2 กรณี กล่าวคือ กรณีแรก เป็นความผิดที่มีตัวผู้เสียหาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับการกักขังเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชน และความผิดลักษณะนี้เมื่อปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สิน ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ศาลจะมีคำสั่งให้คืนทรัพย์สินเช่นว่านั้นให้แก่ผู้เสียหาย ส่วนกรณีที่สอง เป็นกรณีความผิดประเภทไม่มีตัวผู้เสียหาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ศาลจะมีคำสั่งให้ทรัพย์สินเช่นว่านั้นตกเป็นของแผ่นดิน เพราะผู้กระทำความผิดมีอาจอ้าง หลักกรรมสิทธิ์เพื่อยึดถือเอาทรัพย์สินดังกล่าวได้ตามหลักกฎหมายเรื่องลามิควรรได้ แต่เนื่องจาก การดำเนินการเพื่อให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ได้กำหนดหลักเกณฑ์กว้างๆ เท่านั้น ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติแก่พนักงานเจ้าหน้าที่อันสืบเนื่องมาจากไม่มีบทบัญญัติของ กฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการเอาไว้ หรือกำหนดไว้แต่ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ยกตัวอย่างเช่น กรณีสิทธิหรือผลประโยชน์ต่างๆ ตามสัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้กระทำความผิดได้นำเงินที่ได้จาก การกระทำความผิดไปจ่ายเป็นเบี้ยประกัน เกิดปัญหาในทางปฏิบัติขึ้นมาว่า ในกรณีดังกล่าว

⁵ ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125 ตอนที่ 40 ก หน้า 14 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2551

ศาลจะมีคำสั่งให้เบี่ยงประกันที่ผู้กระทำความผิดจ่ายไปตกเป็นของแผ่นดินได้หรือไม่ หรือสิทธิหรือผลประโยชน์ดังกล่าวจะถือเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทของผู้กระทำความผิดเพราะเป็นผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดมีสิทธิจะได้รับต่อเมื่อถึงแก่ความตาย

การดำเนินการให้ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 นี้มุ่งใช้บังคับกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา 3 ซึ่งเป็นกรณีที่ทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินยังคงมีตัวอยู่เท่านั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินการคือ หากทรัพย์สินรายการที่ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นเกิดสูญหายหรือถูกใช้สอยหมดสิ้นไป มีประเด็นทางกฎหมายว่าใครเป็นผู้มีหน้าที่ในการติดตามทรัพย์สิน และจะดำเนินการบังคับคดีเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งศาลอย่างไร หรือในกรณีที่มีการดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามคำร้องของประเทศอื่น จะมีหลักเกณฑ์หรือกระบวนการบังคับคดีอย่างไร หรือกรณีนำทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมาชำระเป็นค่าเบี่ยงประกันภัยตามสัญญาประกันชีวิตหรือนำมาจ่ายเป็นค่าจ้างทนายความ กรณีเหล่านี้จะดำเนินการทำให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามคำพิพากษาได้ด้วยวิธีการใด อย่างไร

ตามที่กล่าวมาข้างต้น ล้วนแต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายและปัญหาในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2)พ.ศ.2551 ซึ่งเกิดจากการไม่มีบทบัญญัติกฎหมายในกรณีดังกล่าวหรือมีบัญญัติไว้แต่ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร จึงเห็นควรศึกษา ถึงกรณีดังกล่าวเพื่อนำไปสู่การเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหากฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความหมาย แนวคิด และเจตนารมณ์ที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
2. เพื่อศึกษาถึงแนวทางและหลักเกณฑ์การดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงอันเนื่องมาจากการดำเนินการกับทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดให้ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542(แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2)

พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีทรัพย์สินสูญหายหรือหมดไป และกรณีทรัพย์สินที่ไม่ได้มาจากการกระทำความผิดโดยตรง

4. เพื่อศึกษาถึงหลักการ และหลักเกณฑ์การดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของต่างประเทศว่ามี การดำเนินการอย่างไร

5. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและทางปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาของการปราบปรามการฟอกเงิน ที่ให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยเปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติ ในการแก้ไขปัญหาตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทยกับต่างประเทศ อันที่จะสามารถวิเคราะห์และเสนอแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินมีวิธีการในทางปฏิบัติที่ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น เพื่อตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะศึกษาถึง ภาวะการพิสูจน์ในคดีอาญาได้วางมาตรฐานไว้สูง ถึงขั้นที่โจทก์ต้องพิสูจน์จนปราศจากข้อสงสัยจึงจะลงโทษจำเลยได้ ประกอบกับจะนำมาตรการ ธิทรัพย์สินทางอาญามาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการฟอกเงินไม่มีความเหมาะสม กฎหมายนี้จึงมุ่งใช้มาตรการทางแพ่งควบคู่ไปด้วย โดยการที่ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน แต่เนื่องจากการดำเนินการในชั้นตอนให้ทรัพย์สิน ตกเป็นของแผ่นดินยังคงมีปัญหาอยู่บางประการ ดังนั้น จึงต้องมาศึกษาถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ในการดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามฉบับดังกล่าว เพื่อนำไปสู่การหาแนวทาง เสนอแนะแก้ไขบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

เนื่องจากการประกอบอาชญากรรมในปัจจุบันมีรูปแบบที่สลับซับซ้อนและ ดำเนินการ เพื่อมุ่งให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ตอบแทนจำนวนมหาศาล ถ้าพึ่งแต่มาตรการทางอาญา เพียงอย่างเดียวไม่สามารถบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดลักษณะนี้ได้มีประสิทธิภาพ เพราะความผิดลักษณะนี้ยากแก่การพิสูจน์และแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำ ความผิด พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 เป็นกฎหมายที่มีมาตรการพิเศษ คือ มีทั้งมาตรการทางอาญาและมาตรการทางแพ่ง

ใช้ควบคู่กัน โดยมุ่งดำเนินการกับตัวทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเป็นหลัก แต่เนื่องจากการดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายฉบับนี้ยังไม่มีแนวทางหรือหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเท่าที่ควร ดังนั้น จึงควรที่จะมีการกำหนดแนวทางหรือหลักเกณฑ์ในการดำเนินการให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อมุ่งตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมอย่างแท้จริง

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

แนวทางที่ผู้เขียนใช้ในการนำเสนอวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสรุปได้ 3 แนวทาง ดังนี้

1. การรวบรวมและศึกษาจากเอกสารข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว (Documentary Research) ทั้งกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทยและของต่างประเทศ
2. ศึกษาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น (Factual Research) ของไทยและของต่างประเทศจากเอกสาร เอกสารสัมภาษณ์ สิ่งพิมพ์ และแนวทางปฏิบัติ รวมทั้งคำพิพากษา
3. ศึกษาจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจริงตามกฎหมายฟอกเงินเพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและหาแนวทางเสนอแนะแก้ไข เพื่อให้การดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเป็นไปตามคำพิพากษาของศาล อันจะบรรลุเจตนารมณ์ของกฎหมายฟอกเงินที่มุ่งจะตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมอย่างแท้จริง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความหมาย แนวคิด และเจตนารมณ์ที่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
2. ทำให้ทราบถึงแนวทางและหลักเกณฑ์การดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
3. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงอันเนื่องมาจากการดำเนินการกับทรัพย์สิน ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดให้ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การฟอกเงิน พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีทรัพย์สินสูญหายหรือหมดไป และกรณีทรัพย์สินที่ไม่ได้มาจากการกระทำความผิดโดยตรง

4. ทำให้ทราบถึงหลักการ และหลักเกณฑ์การดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของต่างประเทศว่ามี การดำเนินการอย่างไร

5. ทำให้ทราบแนวคิดและทางปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาของการปราบปราม การฟอกเงิน ที่ให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยเปรียบเทียบกับกฎเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติ ในการแก้ไขปัญหาตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินของไทยกับต่างประเทศ อันที่จะสามารถวิเคราะห์และเสนอแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินมีวิธีการในทางปฏิบัติที่ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น เพื่อตัดวงจรการประกอบอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง